

Prof. dr hab. Anna Michońska-Stadnik
Professor Emerita,
Uniwersytet Wrocławski

Recenzja w postępowaniu habilitacyjnym dra Luisa Javiera Pentón-Herrery w dziedzinie nauk humanistycznych, w dyscyplinie językoznawstwo
(zgodnie z Ustawą Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce z dnia 20 lipca 2018 roku).

1. Sylwetka kandydata

Dr Pentón-Herrera jest Kubańczykiem, zdobył wykształcenie w Stanach Zjednoczonych w różnorodnych dyscyplinach naukowych – administracja, psychologia, edukacja, dydaktyka języków obcych (hiszpański i angielski). Posiada trzy dyplomy magistra: magister edukacji ze specjalizacją w edukacji i rozwoju dorosłych (Strayer University), magister ze specjalizacją w edukacji języka hiszpańskiego (NOVA Southeastern University), magister edukacji w zakresie dydaktyki i metodyki nauczania języków obcych ze specjalizacją w edukacji dwujęzycznej (American College of Education). Stopień naukowy doktora w zakresie nauczania języków obcych uzyskał w Concordia University w Chicago w roku 2018 na podstawie rozprawy *Learning English as a third language: The language and literacy experiences of adolescent immigrant Ixil students in the United States (Uczenie się angielskiego jako języka trzeciego: doświadczenia nastoletnich imigrantów społeczności Ixil w Stanach Zjednoczonych)*. Praca została wyróżniona nagrodą Outstanding Dissertation Award w roku 2018 przyznaną przez Stowarzyszenie Literacy Educators and Researchers. Jeśli chodzi o zatrudnienie dra Pentón-Herrery, to jest on byłym wojskowym (marine corps), a następnie pracował w charakterze lektora języka angielskiego i hiszpańskiego w kilku koledżach w Stanach Zjednoczonych w latach 2013 – 2021. W latach 2019 – 2021 pracował na stanowisku adiunkta na Wydziale Studiów Doktorskich w American College of Education. W roku akademickim 2022/23 znalazł się już w Polsce i pracował jako adiunkt w Instytucie Anglistyki oraz w Instytucie Lingwistyki Stosowanej w Uniwersytecie Warszawskim. Jednocześnie był lektorem języka angielskiego i koordynatorem certyfikatu TESOL w George Washington University. Obecnie jest zatrudniony jako profesor uczelni w Akademii Ekonomiczno-Humanistycznej w Warszawie.

Z informacji zawartej w autoreferacie wynika, że dr Pentón-Herrera jest pracownikiem z dużym stażem dydaktycznym w zakresie nauczania i uczenia się języków obcych, przede wszystkim angielskiego i hiszpańskiego. Nie dziwi więc chęć pogłębiania wiedzy teoretycznej w tym zakresie, o czym świadczy jego rozprawa doktorska, a następnie chęć uzyskania stopnia doktora habilitowanego w dyscyplinie językoznawstwo.

2. Omówienie głównego osiągnięcia naukowego kandydata

Kandydat wskazał jako swoje osiągnięcie naukowe cykl powiązanych tematycznie artykułów, któremu nadał tytuł: *Tożsamość, emocje i dobrostan w nauczaniu i uczeniu się języków obcych. Społeczno-emocjonalne uczenie się jako nowy paradygmat badawczy*.

W skład cyklu wchodzi dwanaście artykułów, z których aż osiem napisanych zostało we współautorstwie. Brak jest określenia procentowego wkładu każdego autora w przygotowanie artykułu, a w przypadku tekstu z 2022 roku jest ich aż pięciu. W innym miejscu autoreferatu Kandydat wyjaśnia, że wszyscy współautorzy w jednakowym stopniu przyczynili się do powstania danej publikacji, niemniej jednak nie zostało to potwierdzone. Pomimo wyżej wymienionych wątpliwości, należy podkreślić, że zdecydowana większość artykułów została opublikowana w wysoko punktowanych anglojęzycznych czasopismach naukowych, a pięć z nich w czasopismach z punktacją od 200 do 100 punktów (np. *TESOL Quarterly* czy *ELT Journal*), z wysokim współczynnikiem wpływu (impact factor).

Omówię teraz poszczególne artykuły w kolejności ich powstawania, czyli według daty publikacji. Dzięki temu będziemy mogli lepiej prześledzić rozwój naukowy Kandydata. Teksty zostały opublikowane w latach 2019 – 2024, z przerwą w roku 2020 ze względu na pandemię COVID-19.

Pierwszy omawiany artykuł z 2019 roku nosi tytuł *How to Behave and Why: Exploring Moral Values and Behavior in the ESOL Newcomer Classroom*. Koncentruje się na uczniach pochodzących ze społeczności Majów, którzy są imigrantami w Stanach Zjednoczonych. Wskazuje na potrzebę nauczania języka angielskiego poprzez ich rdzenne języki, a nie hiszpański, którym również dobrze nie władają. Wskazuje także na rolę ich rdzennej kultury oraz tożsamości, zarówno podczas edukacji formalnej jak i poza nią. Poprzez szacunek dla kultury kraju pochodzenia i rozwijanie tożsamości nastoletnich uczniów, pochodzących najczęściej z Gwatemali, łatwiej będzie można rozwinąć ich zainteresowanie kulturą kraju, w którym się znaleźli, co może również ułatwić uczenie się języka angielskiego.

Podobna tematyka dominuje w kolejnym artykule pt. *A Yearlong Case Study of Two Maya English Learners*. Oba teksty zostały napisane samodzielnie przez dra Pentón-Herrere. Jednym z kilku dominujących obszarów badawczych jest w nich tożsamość ucznia - emigranta. Oczywiście, nie jest to nowe zagadnienie w kontekście uczenia się języków obcych. W swoim autoreferacie, pisząc o tożsamości Kandydat wymienia pracę Bonny Norton z 2013 roku, nie wspominając o jej najbardziej znanej książce, która zainicjowała rozważania nad rolą tożsamości w dydaktyce języków obcych. Jest to książka z 2000 roku pt. *Identity and Language Learning: Gender, Ethnicity and Educational Change*. Autorka przedstawia prowadzone przez nią wywiady oraz obserwacje kobiet, które przyjechały do Kanady jako emigrantki z różnych krajów, a znajomość języka angielskiego spowodowała u nich modyfikacje tożsamości i rozwinęła sprawczość. Znane są również jej interpretacje takich konstruktów jak moc (siła, władza) oraz zainwestowanie w siebie. Praca Norton miała ogromny wpływ na badania nad rolą tożsamości i emocji w uczeniu się języków obcych, a szczególnie angielskiego. Brak tej pozycji w bibliografii dra Pentón-Herrery może ograniczać jego interpretację tożsamości w dydaktyce językowej, skupiając się na jej znaczeniu w naukach społecznych.

Inny rzucający się w oczy problem to brak wyraźnego powiązania obserwacji zachowania uczniów ze społeczności Majów z ich rozwojem językowym w kontekście postępów w języku angielskim. Oba artykuły mają zdecydowanie charakter pedagogiczny, czyli należą do nauk społecznych, natomiast nie są powiązane z glottodydaktyką, więc mają niewiele wspólnego z językoznawstwem stosowanym. A przecież Kandydat ubiega się o stopień doktora habilitowanego z językoznawstwa! Prześledźmy w takim razie późniejsze artykuły tego Autora.

Kolejny tekst ma bardzo podobny charakter. *An Ixil portrait: exercising resilience, inequity, (dis)interest, and self-discovery* prezentuje obserwację jednego ucznia z Gwatemali, tym razem ze społeczności Ixil, podczas zajęć językowych w Stanach Zjednoczonych. Uczeń ten, podobnie jak wielu innych imigrantów, potrzebował wsparcia indywidualnego w klasie, co stanowi wyzwanie dla edukacji ogólnej w USA. Jako narzędzie gromadzenia danych zastosowano w tym przypadku technikę narracji. Tekst ten powstał na podstawie rozprawy doktorskiej autora i znów trudno zauważyć w nim konkretne powiązania z dydaktyką języków obcych. Brak informacji o sukcesie w nabywaniu języka angielskiego lub jego braku i ich przyczynach.

Artykuł pt. *Restorative and community-building practices as social justice for English learners* skupia się bardziej na grupie niż na indywidualnych uczniach. Powstał we

współautorstwie. Według autorów programy szkolne w kontekście nauczania języka angielskiego powinny skupiać się na budowaniu związków i zależności opartych na pozytywnych emocjach w grupie, społeczno-emocjonalnym podejściu do nauczania, zwłaszcza w zespołach uchodźczych lub mieszanych. Proponuje się stosowanie praktyk wzmacniających (restorative) oraz budowanie wspólnoty w klasie, eliminując uprzedzenia rasowe i społeczne. Jedną z tych praktyk jest budowanie kręgu wzmacniającego, gdzie osoby dzielą się doświadczeniem i przeżyciami. Omawiany artykuł nie ma charakteru badawczego, jest wiedzotwórczy. Podobnie jak w poprzednio omawianych tekstach nie dostrzegamy konkretnych odniesień do dydaktyki języków obcych. Można byłoby zbadać, na przykład, w jakim stopniu stosowanie praktyk wzmacniających wpływa na postępy w uczeniu się języka angielskiego wśród osób nowoprzybyłych/imigrantów. W tej formie, w jakiej został opublikowany, artykuł znowu ma bardziej związek z pedagogiką ogólną niż z glottodydaktyką.

Kolejny artykuł napisany we współautorstwie, *Providing social-emotional and academic support to SLIFE: What every teacher needs to know*, ma znów charakter bardziej pedagogiczny, a może nawet socjologiczny. SLIFE oznacza Students with Limited or Interrupted Formal Education (Uczniowie z ograniczoną lub przerwana edukacją formalną), którzy znaleźli się w USA i mieli obowiązek włączyć się w amerykański system edukacyjny. Szkoła amerykańska reprezentuje inne normy zachowań, obce dla nowoprzybyłych, z czym wiąże się poczucie dysonansu kulturowego i społecznego. Autorzy opowiadają się za podejściem edukacyjnym uwzględniającym specyficzne potrzeby uczniów oraz za rozwijaniem programów wsparcia.

Bardzo podobna tematyka pojawia się w kolejnym artykule napisanym we współautorstwie: *Creating positive learning communities for diasporic indigenous students* i ponownie tekst budzi wątpliwości, ponieważ nie ma związku z językoznawstwem.

Wszystkie artykuły dotychczas omówione dotyczą nauczania społeczności imigranckich w Stanach Zjednoczonych, stwarzania im właściwych warunków edukacyjnych, zapewniania pozytywnego środowiska wspólnotowego. W wielu przypadkach w takich społecznościach możemy mieć do czynienia z przerwana bądź opóźnioną nauką formalną. Do niedawna taka tematyka badań nie była podejmowana w Polsce, ponieważ społeczeństwo naszego kraju było raczej jednolite. To się zmieniło po zaatakowaniu Ukrainy przez Rosję w 1922 roku, kiedy do Polski przybyły liczne grupy ukraińskich uchodźców, najczęściej matki z dziećmi. Niezależnie od mniejszej czy większej atrakcyjności tematu edukacji tych dzieci, badania naukowe nie mają tu charakteru językoznawczego, ale należą do dziedziny nauk

społecznych. Inaczej mówiąc, tematyka badawcza podejmowana przez dra Pentón-Herrere mogłaby być potraktowana jako nowatorska na gruncie polskim, ale w innej niż językoznawstwo dziedzinie nauki.

Przerwana edukacja formalna na poziomie studiów wyższych i jej efekty stała się tematem innego artykułu, napisanego także we współautorstwie: „*You sway on the waves like a boat in the ocean*”. *The effects of interrupted education on Ukrainian higher education refugee students in Poland*. Skutkami tymi, na podstawie przeprowadzonych wywiadów okazały się niepewność jutra, bezpieczeństwo w Polsce, konieczność adaptacji do nowych warunków życia, zaburzenie tożsamości, wyobcowanie z powodu nieznajomości języka polskiego. Autorzy postulują konieczność wprowadzenia polityki integracyjnej/inkluzywnej w szkołach, likwidację barier językowych (wsparcie nauczycieli znających oba języki) oraz wsparcie psychologiczne. Podobnie jak wcześniejsze teksty, i ten artykuł, chociaż interesujący, nie ma bezpośredniego związku z uczeniem się języków obcych, czyli z językoznawstwem stosowanym.

Sytuacja przynależności do dziedziny nieco zmienia się na lepsze w pięciu ostatnich artykułach. Napisany we współautorstwie tekst o emocjach i tożsamości irańskiej nauczycielki języka angielskiego w prywatnej szkole językowej wreszcie koncentruje się na osobie nauczającej konkretnego języka obcego. Artykuł jest bardzo osobisty i rozwija zagadnienie dobrostanu nauczycielki, która jest nowicjuską w zawodzie i spotyka się w trzech instytucjach z różnymi podejściami, nie zawsze zgodnymi z jej własnymi poglądami na temat uczenia się i nauczania języka angielskiego. Tekst ma na celu uwrażliwienie osób decyzyjnych na problemy związane z edukacją nauczycieli języka obcego. Kolejny artykuł pt. *Strength in storytelling: peacebuilding via wordless books*, napisany we współautorstwie, ma również nieco bardziej wyraźny wydźwięk glottodydaktyczny (językoznawstwo stosowane). Technika użycia książek wyłącznie obrazkowych, bez tekstu, może mieć pozytywny wpływ na budowanie pokoju w grupie klasowej, rozwija sprawność komunikowania się w języku obcym, co ma pozytywny wpływ na wzajemne zrozumienie i rozwiązywanie konfliktów. Na podstawie serii obrazków uczniowie są zachęceni do tworzenia własnych samodzielnych narracji, co pozwala spojrzeć na rzeczywistość z różnych perspektyw. Według autorów taka technika stanowi element społeczno-emocjonalnego podejścia do nauczania języka obcego. Autorzy reprezentują podejście praktyczne, przedstawiając przykładowy plan lekcji z zastosowaniem wyżej wymienionej techniki. Problem jednak w tym, że wciąż nie jest jasne, czy takie postępowanie mogłoby w jakikolwiek sposób pozytywnie wpłynąć na sukces w nabywaniu języka angielskiego, zwłaszcza na rozwijanie kreatywności. Artykuł nie

koncentruje się na rozwoju językowym, ale na budowaniu pozytywnych emocji w grupie uczniów, co jest ogromnie ważne, ale znów nie dowiadujemy się nic o postępach w nabywaniu języka.

Najciekawszy z punktu widzenia dydaktyki językowej wydaje się być artykuł pt. *Nature journaling in English language teaching: an introduction for practitioners*, napisany także we współautorstwie. Dziennikarstwo przyrodnicze (nature journaling) i jego zastosowanie w klasie w roli techniki nauczania języka obcego jest rzeczywiście obszarem niezbadanym i stanowi podejście innowacyjne. Według autorów artykułu, klasa językowa koncentruje się na środowisku naturalnym w celu rozwijania umiejętności odczytywania przyrody w kontekście własnego dobrostanu. Tekst zawiera praktyczne porady dla nauczycieli w jaki sposób uczniowie powinni wykorzystywać indywidualne skojarzenia związane z przyrodą i dzielić się nimi w grupie. Jest to jedna z technik w ramach społeczno-emocjonalnego podejścia do nauczania i z pewnością warta wykorzystania, w miarę możliwości poszczególnych nauczycieli.

Kolejne dwa teksty, opublikowane w *ELT Journal* oraz w *TESOL Quarterly* (drugi we współautorstwie) są poświęcone kolejno zastosowaniu społeczno-emocjonalnego podejścia do nauczania w grupach imigrantów oraz konfliktów tożsamości zawodowej i kulturowej wśród nauczycieli języków obcych. Podejście społeczno-emocjonalne, zgodnie z rezultatami badania, zwiększa motywację, pozytywne emocje oraz dobrostan.

Podsumowując omówienie najważniejszego osiągnięcia naukowego dra Pentón-Herrery (cykl 12 artykułów) należy skonfrontować tematykę w nim poruszaną z polskimi badaniami glottodydaktycznymi. Wydaje się bowiem, że zainteresowanie rolą czynników społeczno-emocjonalnych w nauczaniu języków obcych, a zwłaszcza angielskiego, pojawiło się dość dawno. Wśród wielu autorów parających się tą tematyką należy wymienić chociażby Ewę Piechurską-Kuciel czy Magdalenę Szyszkę, które w roku 2015 opublikowały pracę pt. *The Ecosystem of the Foreign Language Learner: Selected Issues*. (*Ekosystem ucznia języka angielskiego: wybrane zagadnienia*). Pojawiają się tam badania czynników kognitywnych i afektywnych (emocjonalnych) w kontekście nabywania języka angielskiego jako obcego. Natomiast w roku 2020 Piechurska-Kuciel opublikowała swoją książkę pt. *The Big Five in SLA* (*Wielka piątka i nabywanie języka drugiego/obcego*). Wielka piątka oznacza zestaw czynników indywidualnych, także afektywnych, które odgrywają ogromną rolę w osiąganiu postępów w nabywaniu języka obcego. Także najlepsze polskie czasopismo publikujące artykuły z całego świata poświęcone uczeniu się i nauczaniu języka angielskiego, nie pominęło społeczno-afektywnego paradygmatu. Na przykład, w tomie nr 10 (zeszyt 1 –

numer tematyczny) z 2020 roku pt. *Investigating the dynamic nature of learner IDs in L2 learning* uwzględniono następujące czynniki indywidualne: zadowolenie, emocje, lęk językowy, gotowość komunikacyjna, poczucie własnej tożsamości, motywacja, zaangażowanie, nuda, wypalenie zawodowe nauczycieli. Nie możemy więc zgodzić się ze stwierdzeniem Kandydata, że emocje są „często marginalizowane w tradycyjnych paradygmatach glottodydaktyki” (Autoreferat, str. 23). Już dość dawno oprócz tzw. tradycyjnych paradygmatów, badacze dostrzegli rolę emocji oraz innych czynników indywidualnych w przyswajaniu/uczeniu się języka. Nie jest także jasne, co oznaczają „tradycyjne paradygmaty”. Czy dr Pentón-Herrera ma na myśli badania ilościowe w glottodydaktyce? Sam Kandydat prowadzi wyłącznie badania jakościowe na niewielu uczniach, co ogranicza nieco pole badawcze i interpretację wyników. Badania mieszane dawałyby większą perspektywę i pozwoliłyby na zbadanie istotnych postępów w nabywaniu języka po ewentualnym zastosowaniu wybranych technik nauczania, np. dziennikarstwa przyrodniczego czy budowania opowiadań na podstawie obrazków.

Pisząc o dobrostanie (Autoreferat, str. 14 – 17), Kandydat nie wspomina o psychologii pozytywnej, gdzie możemy doszukiwać się źródeł tego pojęcia (np. Seligman, 2011 – *A Visionary New Understanding of Happiness and Well-Being*). Natomiast w Polsce w roku 2024 w wydawnictwie Uniwersytetu Śląskiego ukazał się tom pokonferencyjny pt. „Dobrostan w kontekście kształcenia językowego. Perspektywa ucznia i nauczyciela glottodydaktyka”. Poszczególne artykuły analizują w jaki sposób dobrostan wpływa na sukces edukacyjny, emocje, zdolność do empatii i efektywną komunikację w językach obcych. Rozumiem, że Kandydat mógł nie mieć jeszcze do niego dostępu, ale wcześniej także liczni polscy specjaliści glottodydaktycy zajmowali się zagadnieniem dobrostanu.

Moja ocena najważniejszego osiągnięcia naukowego nie jest jednoznaczna. Dobre strony są następujące:

- większość artykułów koncentruje się na tożsamości i emocjach młodych imigrantów, którzy przybyli do Stanów Zjednoczonych i muszą skonfrontować się z nowym systemem edukacyjnym. Jest to temat mało zbadany w glottodydaktyce, a szczególnie na gruncie polskim;

- kilka artykułów poświęcono emocjom, dobrostanowi oraz zmianom w tożsamości uczniów czy studentów, którzy z różnych przyczyn przerwali swoją edukację, np. studenci którzy przybyli do Polski z Ukrainy po inwazji Rosji. Jest to również zagadnienie względnie nowe, które wciąż wymaga głębszych opracowań.

- Duża część artykułów została opublikowana w wysoko punktowanych czasopismach naukowych.

- niewielka część artykułów zawiera cenne porady praktyczne dla nauczycieli języków obcych, a niektóre z proponowanych technik nauczania można uznać za innowacyjne.

Uwagi krytyczne mam następujące:

- W artykułach badawczych Autor ogranicza się wyłącznie do metodologii jakościowej, opierając wnioski na wywiadach i obserwacjach pojedynczych uczniów bądź niewielkich grup. Zastosowanie metodologii mieszanej w innych kontekstach edukacyjnych pozwoliło by na zaprezentowanie szerszej perspektywy i być może zidentyfikowanie bardziej ogólnych tendencji w kwestii emocji czy tożsamości uczniów – emigrantów bądź tych, których edukacja została przerwana.

- Osiem z dwunastu artykułów trudno jest zaliczyć do dyscypliny językoznawstwo. Nie zawierają one odniesień do postępów uczniów w nabywaniu języka angielskiego (językoznawstwo stosowane – glottodydaktyka) koncentrując się wyłącznie na ich emocjach oraz zmianach w tożsamości. Tematyka ta bardziej związana jest z dziedziną nauk społecznych niż z dziedziną nauk humanistycznych. Odnoszę wrażenie, że artykuły zostały niewłaściwie dobrane.

- W artykułach brak jest odniesień do badań tej tematyki (emocje, tożsamość, dobrostan) prowadzonych w Polsce.

- Aż osiem z dwunastu zaproponowanych artykułów cyklu powstało we współautorstwie.

3. Inne osiągnięcia naukowe i dydaktyczne

Dr Pentón-Herrera przejawia dużą aktywność naukową. Oprócz omówionych już artykułów, wyznaczonych jako główne osiągnięcie, Kandydat podaje również trzy obszary badawcze, na których koncentrują się inne osiągnięcia naukowe. Są to: wspieranie procesów nauki języków w społecznościach migracyjnych, badania autoetnograficzne w edukacji językowej, problematyka języka, rasy i równości (Autoreferat, str. 29). Wydaje się, że ten pierwszy wymieniony obszar pokrywa się w znacznej części z tematyką głównego osiągnięcia naukowego. Rezultaty badań prowadzonych z młodzieżą ze zmarginalizowanych społeczności dowodzą, że istnieje konieczność opracowywania programów nauczania rozwijających język, ale także kreatywność i myślenie krytyczne uczniów.

Na uwagę zasługuje fakt, że wszystkie powstałe w tych obszarach publikacje naukowe ukazały się w latach 2018 – 2024, co stanowi znaczne osiągnięcie z punktu widzenia zaangażowania dra Pentón-Herrery. W tym czasie redagował lub współredagował 5 monografii naukowych, jest autorem lub współautorem 26 rozdziałów w monografiach, czterdziestu jeden artykułów naukowych. Jego indeks cytowań według Google Scholar wynosi 23. Dr Pentón-Herrera uczestniczył aktywnie w prawie 60 konferencjach naukowych w USA i innych krajach. Zorganizował dwie konferencje w University of Maryland, USA. Już w Polsce brał udział w dwóch grantach Fundacji Kościuszkowskiej w 2022 roku – jako ich kierownik. Współpracuje z uniwersytetami w USA, Kanadzie, Meksyku, Salwadorze i Bangladeszu, realizując projekty, organizując sesje naukowe, warsztaty szkoleniowe dla nauczycieli, głównie związane z tematyką społeczno-emocjonalnego podejścia do nauczania. W Rumunii w latach 2022 - 2023 w ramach *Fulbright Specialist Program* został redaktorem dwóch książek dla nauczycieli, które mają charakter przewodników do współpracy z ukraińskimi uchodźcami.

Jest promotorem czternastu rozpraw doktorskich w American College of Education oraz pięciu prac magisterskich (cztery w Uniwersytecie Warszawskim). W tym samym czasie dr Pentón-Herrera pełnił funkcje konsultanta edukacyjnego, między innymi dla *TESOL International Association*, US Department of State, Chicago Public Schools oraz National Defense University (USA).

4. Wniosek końcowy

Pomimo uwag krytycznych dotyczących artykułów wchodzących w skład głównego osiągnięcia naukowego, całość działalności naukowej, dydaktycznej i organizacyjnej dra Pentón-Herrery należy ocenić pozytywnie, tym bardziej, że zamyka się ona w niedługim czasie – 6 lat. Obejmuje ona konsultacje edukacyjne w zakresie nauczania angielskiego jako drugiego i trzeciego języka oraz edukacji dwujęzycznej, publikacje wspomagające wprowadzanie społeczno-emocjonalnego uczenia się, warsztaty dla nauczycieli języka angielskiego, liczny udział w konferencjach naukowych na całym świecie, promowanie prac magisterskich i rozpraw doktorskich.

Habilitant, dr Luis Javier Pentón-Herrera spełnił wymogi zawarte w Ustawie z dn. 20 lipca 2018 roku Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce i dlatego Jego wniosek **oceniam pozytywnie**. Przedstawiony dorobek oraz osiągnięcia uzasadniają nadanie doktorowi Pentón-

Herrerze stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie językoznawstwo.

Wrocław, dn. 3 czerwca 2025 roku

Anna Michońska-Stadnik

